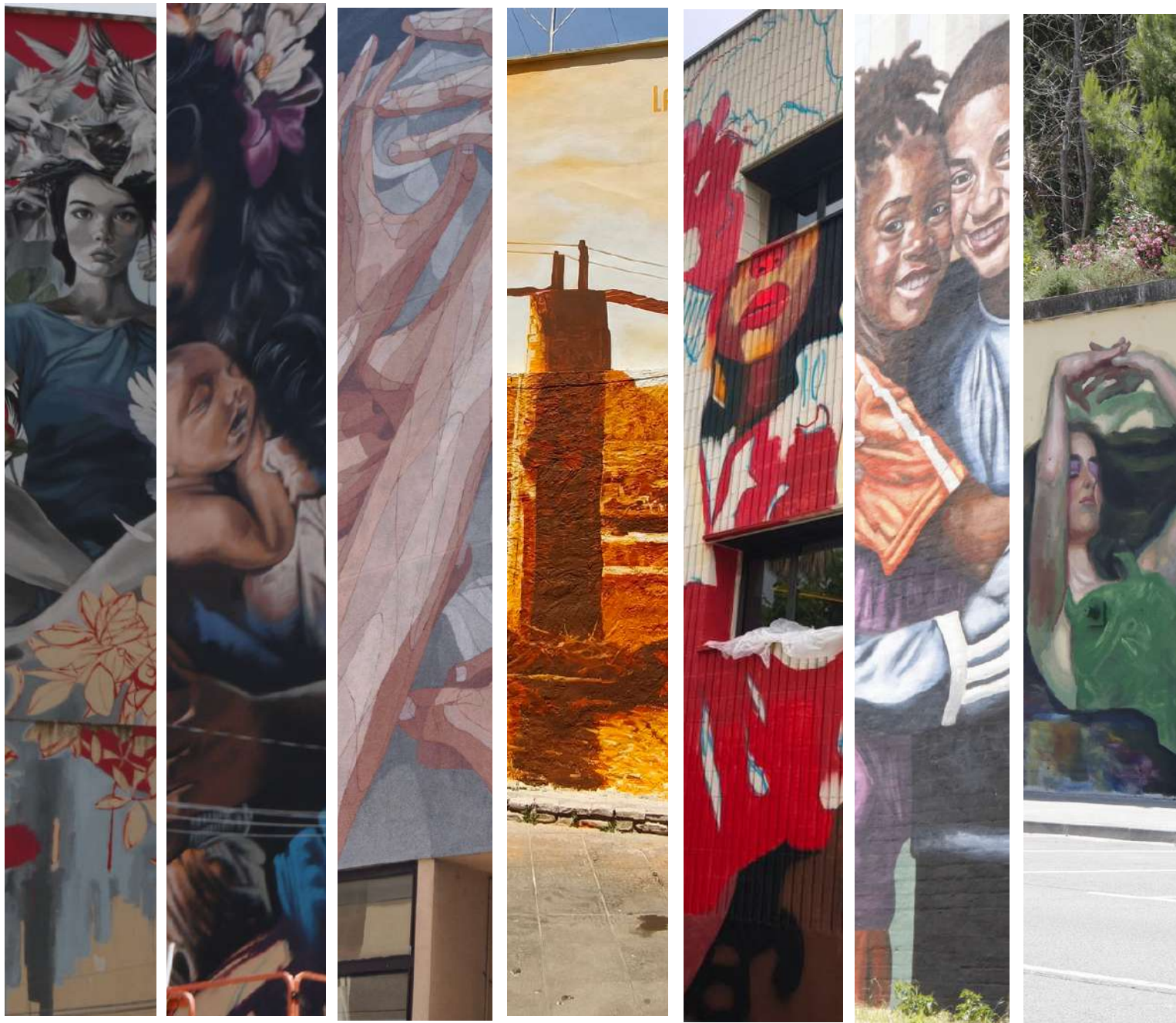

L'INFOSAB

RÀDIO SANT ANDREU 98.0 FM WWW.RADIOSANTANDREU.COM

JUNY 2025

Especial KROMATIC

art urbà a Sant Andreu de la Barca

Entrevistes a

Lula Gocè
Roc Blackblock
Dan Ferrer

Irene López
Felipe Píncel
Taquen

B:K

Continguts

L'ARTISTA VISUAL INTERNACIONAL LULA GOCE PINTA UN MURAL AL COR DE SANT ANDREU DE LA BARCA AMB UN TOC DE NATURA I EMPODERAMENT FEMENÍ 04

HOMENATGE A LA PALANCA EN EL MURAL DE ROC BLACKBLOCK EN EL FESTIVAL KROMATIC DE SANT ANDREU DE LA BARCA 08

L'ARTISTA XILÈ FELIPE PINCEL PORTA IDENTITAT, MEMÒRIA I MIGRACIÓ AL MUR DEL CARRER MONTSENY 12

TAQUEN PINTA LA FORÇA COL·LECTIVA: UN HOMENATGE ALS CASTELLERS I A LA CULTURA LOCAL A SANT ANDREU DE LA BARCA 16

DAN FERRER: "EL MURAL ÉS EFÍMER, PERÒ VIU EN CADA MIRADA QUE L'INTERPRETA" 20

IRENE LÓPEZ LEÓN: MURS QUE PARLEN AMB COLORS, NATURA I VALORS 24

B:K, EL JOVE PINTOR I MURALISTA DE LA SEU D'URGELL DEIXA LA SEVA PETJADA AL FESTIVAL KROMATIC DE SANT ANDREU DE LA BARCA 28

KROMATIC, l'art urbà en 7 murals

Organitzat per l'Ajuntament de Sant Andreu de la Barca, produït per Rebobinart i en col·laboració de la Generalitat de Catalunya, el festival KROMATIC reivindica l'espai públic com un lloc de creació, expressió i diàleg col·lectiu. Els murals abordaran temàtiques com la natura, la multiculturalitat, la participació, la cultura, la memòria històrica, l'esport i la salut.

Amb set murals de gran format, el concurs obert per artistes, activitats culturals i una aposta per la identitat local, el projecte neix amb la voluntat de transformar i millorar el paisatge urbà de la ciutat. L'alcalde de la ciutat, Marc Giribet s'ha referit aquest nou esdeveniment 'com a una de les apostes del govern municipal'. KROMATIC suposa la intervenció artística de més de 650 m² de parets a la ciutat, amb la participació

de noms reconeguts del muralisme contemporani i artistes emergents.

Els murals del festival Kromatic, reflecteixen la diversitat i identitat de Sant Andreu de la Barca. Hi ha homenatges a la tradició local, a la cultura, a l'educació i a la Natura. També vol ser una reflexió sobre la participació ciutadana o el desenvolupament industrial, sota els valors de la igualtat i la pluralitat.

**L'artista visual internacional
Lula Goce pinta un mural al
cor de Sant Andreu de la
Barca amb un toc de natura i
empoderament femení**

El nou mural de Lula Goce, en el marc del Festival Kromatic, a la ciutat transforma l'espai urbà en un lloc de trobada, reflexió i bellesa.

Amb més de dues dècades intervenint espais públics arreu del món —de Doha a Nova York—, Lula ha deixat ara la seva empremta a Sant Andreu de la Barca amb un mural que no només decora, sinó que transforma. 'No només pintem una imatge; intervenim l'espai públic amb tot el que això comporta', diu Lula en una entrevista a Ràdio Sant Andreu.

El mural, que representa una figura femenina poderosa envoltada de natura, s'inspira en l'ecologia, l'autoreflexió i l'empoderament femení. Amb una mirada captivadora i una actitud de determinació silenciosa, la figura sembla seguir l'espectador amb la seva presència majestuosa. És una obra carregada de simbolisme, que interpella a la ciutadania i convida a repensar l'espai urbà des de la sostenibilitat i la igualtat. Per Lula, pintar a l'espai públic és un acte tant artístic com social. 'Un espai que abans era gris, esdevé un punt de trobada, un lloc de

conversa, de dinamització del barri', explica. La seva obra no només embelleix; crea sinergies, fomenta el diàleg entre veïns i contribueix a una major consciència col·lectiva sobre el valor dels espais comuns.

Un art íntim i col·lectiu alhora. Tot i la naturalesa pública del muralisme, Lula confessa que per a ella, pintar és un procés íntim. 'Hi ha moltes hores de soledat davant la paret. Però després, els comentaris de la gent, la seva sorpresa, la seva emoció, ho fan tot molt gratificant', explica. Aquest equilibri entre introspecció i connexió és part essencial del seu procés creatiu.

La dona com a protagonista

En un món on l'art urbà encara pateix un cert biaix de gènere — sobretot dins el circuit de galeries — Lula reivindica el seu lloc com a dona muralista. 'Hi ha més dones al muralisme, però encara no som prou', reconeix. Amb obres com la de Sant Andreu, envia un missatge clar: les dones no només poden estar presents en l'espai públic, sinó dominar-lo amb autoritat i sensibilitat.

'Aquesta dona domina la natura. És una metàfora del que podem ser, del que ja som', afirma.

L'efímer com a essència

L'art urbà, per naturalesa, està destinat a canviar, a desaparèixer amb el temps. I Lula ho accepta amb serenitat: 'El context canvia, i l'obra, també. La degradació forma part de l'encant'. Tot i això, procura que les seves intervencions tinguin una vida útil d'almenys una dècada, oferint així un impacte prolongat a la comunitat.

Una connexió que ve de lluny

Tot i ser gallega, Lula té una relació especial amb Catalunya, on

ha viscut molts anys. 'Tenia l'energia i les ganes de tornar. M'estimo molt aquesta terra', diu. I Sant Andreu l'ha rebut amb els braços oberts. 'La gent és encantadora, molt acollidora. Ha estat una experiència preciosa.' Amb el seu mural, Lula Goce ha deixat a Sant Andreu de la Barca molt més que pintura sobre una paret. Ha plantat una llavor de bellesa, consciència i poder femení que, sens dubte, arrelarà fort en la memòria del barri. La mirada de la imatge del mural persegueix a l'espectador com ho fa durant segles La Gioconda de Leonardo Da Vinci.

Text i fotos Jordi Milian Ràdio Sant Andreu

Escolta
l'entrevista a
radiosantandreu.com

ROC BLACKBLOCK⁰⁸

Roc Blackblock compta amb una trajectòria molt consolidada i després del seu pas pel Kromatic ens deixa un mural sobre memòria històrica amb una imatge històrica a Sant Andreu de la Barca com és el símbol de La Palanca que permetia passar de banda a banda del riu Llobregat.

Roc Blackblock, barceloní, muralista, i veu destacada dins l'art urbà amb prop de 25 anys de trajectòria, reivindica una manera de fer que va més enllà de la pintura. 'Aquest mural neix del diàleg amb la comunitat', afirma. Abans de traçar la primera línia, va submergir-se en la història del municipi.

Va parlar amb veïns i veïnes, amb tècnics municipals i amb la memòria viva dels carrers. 'Jo com a barceloní sabia poc de Sant Andreu de la Barca', reconeix, 'però la memòria s'ha

de construir des de dins, des de les petites històries'. El resultat és una obra que ha emocionat a qui l'ha vista néixer. 'He vist gent gran plorar davant del mural. Això no té preu', explica. I és que la seva proposta, amb un peu en el disseny gràfic i l'altre en el compromís social, busca molt més que agradar. Busca remoure. 'El mural és com una il·lustració de gran format. Jo no pinto només per expressar-me; pinto per comunicar. Sóc un altaveu'.

Aquest mural, com la resta de la seva obra, forma part d'una missió que va molt més enllà de l'estètica: portar la memòria històrica i popular als carrers. I fer-ho, sovint, amb un llenguatge que no defuig el component polític. La seva trajectòria inclou murals que denuncien el feixisme, la turistificació o el genocidi a Palestina. 'La memòria, en aquest país, és inevitablement política', sentència.

Aquesta tensió entre l'efímer i el permanent és un altre dels grans temes. El mural no està fet per durar sempre. El temps, les inclemències o les intervencions urbanes poden esborrar-lo. Però

com recorda el mateix artista, 'quan es va tapar el meu primer mural a Barcelona, del 2001, em vaig adonar del seu impacte a través de les xarxes. Va ser un homenatge inesperat'.

Blackblock no busca els grans escenaris internacionals, tot i que ha pintat a Portugal, França i arreu de l'Estat. 'Per mi és un privilegi treballar en l'àmbit local. He descobert una Catalunya que com a barceloní desconeixia. Pintar a petits municipis és una manera de conèixer el país de veritat', reflexiona.

El mural de Sant Andreu de la

Barca queda acompanyat d'una frase que ressona amb força: 'La memòria és el pont que uneix el passat amb el present'. I és exactament això el que ha fet Roc Blackblock: ha convertit un mur en una eina de transmissió, un espai on l'avi pot explicar al net com jugava a la palanca, i on el nouvingut pot descobrir, a peu de carrer, les arrels d'una comunitat que, com ell, continua buscant el seu lloc.

L'art de Roc Blackblock no competeix. No pretén ocupar museus, sinó crear vincles. I en un món saturat d'imatges i missatges buits, que algú pinti per recordar-nos qui som —i d'on venim— és, potser, l'acte més revolucionari de tots.

Text i fotos Jordi Milian Ràdio Sant Andreu

Escolta
l'entrevista a
radiosantandreu.com

FELIPE PINCEL

L'artista xilè establert a Barcelona deixa un gran mural a Sant Andreu de la Barca dedicat a la memòria, la identitat i la migració. Un diàleg entre continents. Entre passats i futurs. Entre la pell d'Amèrica Llatina i els carrers d'un barri a la ciutat.

EL'artista xilè Felipe Pincel porta identitat, memòria i migració al mur del carrer Montseny

La proposta inicial del festival parlava de migració: concretament, del desplaçament històric de població andalusa cap a Catalunya. Però Pincel, com tot creador amb una mirada pròpia, no es va limitar a seguir el guió. El va reinterpretar. El va obrir. 'Jo vaig decidir universalitzar el concepte. Parlar no només d'una migració concreta, sinó de l'experiència global del desplaçament i de l'arrelament en un altre lloc', explica.

Així va néixer el mural que avui presideix el carrer Montseny. Una escena que impacta i commou: una mare amb trets indígenes, llatinoamericans, amb dos infants. Un d'ells és un nadó, i l'altre, un nen més gran. Però la transparència subtil amb què es fonen fa pensar que són el mateix ésser, vist en dues etapes de la vida. 'És una metàfora del creixement, de la identitat que es forma en un lloc diferent d'on vas néixer, però que no perd les seves arrels.'

El treball de Pincel no és només visual. És conceptual i compromès. 'Per a mi, l'art és una eina política. No entesa com a panflet, sinó com

una forma de qüestionar la realitat, de posar en valor històries que sovint han estat silenciades. I jo vinc d'un continent profundament indígena, profundament divers, i això ho vull mostrar aquí, en aquest context europeu on la norma visual encara és la blancor, l'uropeïtat clàssica'.

Amb més de dues dècades vivint de l'art, Pincel és un dels exemples vius que demostrar que es pot fer del muralisme una forma de vida i una eina d'intervenció social. 'Tinc la sort de poder dir que visc del que estimo. Però també entenc que és una responsabilitat. Cada obra ha de tenir sentit, no només forma'.

Per a Felipe, la relació amb l'espai i amb la gent que l'habita és fonamental. No busca pintar d'esquena al lloc. Tot el contrari. 'Jo no em tanco mentre treballo. M'agrada parlar amb els veïns, amb la gent que passa. Al principi són prudents, miren de lluny. Però al cap de dos o tres dies ja s'acosten, pregunten, i acaben formant part de l'obra. Això és màgic'.

Aquest vincle transforma el mural en un objecte comunitari. 'Quan jo me'n vaig, el mural queda per ells. És per la gent del barri. Per això ha de ser digne. Ha de tenir ànima'. Aquesta humilitat contrasta amb la potència del missatge que transmet: el reconeixement de la migració com a fet essencial de la història humana, i l'orgull de les arrels que no es volen esborrar.

Un trajecte vital marcat per l'art

La biografia de Felipe és tan intensa com la seva obra. Es va formar a Xile, en una escola artística, i va començar la seva trajectòria en el món del tatuatge, on va treballar professionalment durant anys. Però el desig de tornar a la pintura —de recuperar el gest ampli, mural, col·lectiu— el va portar a Europa. 'Va ser una decisió vital. Deixar enrere el tatuatge per centrar-me en el muralisme va ser difícil, però encertada. Des d'aleshores no he deixat de pintar'. Ha deixat rastre del seu pas a Alemanya, Bèlgica, Itàlia, Xile i Espanya. I ara, també, a Sant Andreu de la Barca. Cada mural, com diu ell, és un diàleg obert entre el que pinta i el que mira. I això exigeix rigor, passió i ofici.

Quan li demanem què diria a un jove artista que vol dedicar-se al muralisme, no ho dubta: 'Que estudiï. Que investigui. Que s'apassioni. I que no es quedi només amb el concepte. Que la peça també tingui bellesa, forma, seducció visual. Perquè al final, l'obra és per la gent. I la gent mereix art de qualitat.'

Per a Píncel, el muralisme no és només una tècnica. És una actitud davant el món. És posar color on abans hi havia silenci, és fer memòria amb brotxes grans, és interpellar sense paraules, només amb formes i gestos. I és, també, una manera de teixir ponts entre continents, d'humanitzar el relat migratori, i de recordar que darrere de cada desplaçament hi ha vides reals, rostres, històries. I un futur possible.

Text i fotos Jordi Milian Ràdio Sant Andreu

Escolta
l'entrevista a
radiosantandreu.com

www.radiosantandreu.com

TAQUEN

Taquen pinta la força col·lectiva:
un homenatge als castellers i a
la cultura local a Sant Andreu
de la Barca

Dins del Festival Kromatic, l'artista madrileny Taquen, reconegut muralista i artista plàstic, ha deixat la seva empremta a la façana del CRA. El que hi ha plasmat no és només un mural: és una declaració de valors, una al·legoria de la cooperació, i un homenatge visual a una de les tradicions catalanes més significatives —els castellers.

La proposta de Taquen parteix d'un concepte senzill i alhora potent: el treball en equip. L'artista va rebre l'encàrrec amb una petició clara —que la seva obra

parlés de la cultura local i de la col·laboració. I ho va tenir clar: els castells humans, símbol viu de la cultura popular catalana, representaven amb exactitud tot allò que volia expressar. 'El que em fascina dels castellers és que tothom hi té un lloc: nens, dones, homes grans. Cada cos troba el seu espai. És cooperació pura, comunitat real', explica Taquen. I amb aquesta idea com a eix, va començar a construir un mural sense rostre, però amb molta ànima.

Allò que més crida l'atenció del mural és l'absència de cares i la presència explícita de mans. Taquen treballa habitualment amb aquest element —el considera un llenguatge en si mateix. 'Les mans expliquen qui som. Tenen memòria. D'un forner, d'un artesà, d'un escalador. Cada mà parla sense necessitat de paraules', reflexiona.

Les mans del mural de Sant Andreu s'entrellacen, s'aixequen, s'ajuden. I així, sense personalismes, Taquen fa una aposta per la collectivitat i la

discreció. 'No volia que destacés cap individu. Aquesta obra no és sobre mi, ni sobre una sola persona. És sobre la força del grup'.

L'estètica de Taquen és refinada, subtil. Fugint dels colors vius i de l'estridentia, l'artista escull tonalitats suaus, orgàniques, que connecten amb l'entorn natural i urbà del municipi. La seva màxima: que el mural sembli que ja era allà abans de pintar-lo.

'No vinc a imposar res. El mur no és meu, és del lloc. La gent del barri el veurà cada dia, i per això he de ser respectuós amb l'espai i amb la comunitat', diu. Això implica estudiar l'arquitectura, observar la llum, entendre la paleta cromàtica del paisatge urbà.

Tot i les dificultats tècniques —la paret escollida era poc agraïda, amb una textura absorbent i irregular—, l'artista va saber adaptar-se. El disseny inicial va haver de modificar-se a mitja execució, però això no el va desanimar. 'És part del repte. Cal ser resilient, saber llegir els imprevistos i fer-los part de l'obra'.

Efímer però transformador

Una de les característiques essencials de l'art urbà és la seva efimeritat. Està exposat a la pluja, al sol, al desgast del temps. Però per a Taquen, això no li treu valor —al contrari. 'La transformació forma part del procés. El mural canvia, es desgasta, com ho fem les persones. I això el fa viu', reflexiona.

Més que no pas el resultat final, Taquen valora el que passa durant

la creació. 'Pintar a peu de carrer és un privilegi. La gent passa, pregunta, t'ofereix aigua. I això, sobretot en els pobles, té una qualitat humana que no té preu'.

Un artista compromès, més enllà dels murs

Taquen és un nom reconegut dins l'escena muralística de l'Estat. Ha treballat arreu de la península, i també a Catalunya, amb participacions en festivals com Pintalis (Mollet del Vallès) o Contorno Urbano a l'Hospitalet. Però el seu compromís no es limita a l'estètica. Recentment ha impulsat iniciatives com Pintaquen, un projecte editorial amb finalitats solidàries per ajudar nens afectats per la Dana a València.

'L'art també pot ser una eina per cuidar, per acompanyar. No tot ha de quedar-se penjat d'una paret', afirma.

Ara que el mural està acabat, Taquen es prepara per tornar a Madrid. Però a Sant Andreu de la Barca hi deixa molt més que pintura: hi deixa una experiència viscuda, un record compartit i un símbol visual de la força del treball conjunt.

'La cultura ha de ser pública. No tothom pot pagar una entrada per veure art, però tothom té dret a trobar-se'n al carrer. I això és el que m'emociona de pintar en espais com aquest'.

Text i fotos Jordi Milian Ràdio Sant Andreu

Escolta
l'entrevista a
radiosantandreu.com

www.radiosantandreu.com

DAN FERRER

20

L'artista madrileny transforma el Centre Cultural Aigüestoses de Sant Andreu de la Barca en una obra viva i participativa amb un mural que beu de la cultura, la música i la comunitat local.

Pocs artistes poden presumir d'haver deixat la seva empremta a ciutats tan diverses com Nova York, Milà, Budapest, Frankfurt o Mèxic. Però Dan Ferrer no busca medalles ni reconeixement. Busca parets amb història, espais amb ànima, llocs on l'art pugui connectar amb la gent. I a Sant Andreu de la Barca n'ha trobat un. L'artista madrileny ha culminat un projecte mural a la façana del Centre Cultural Aiguestoses, on s'allotja la biblioteca municipal, l'Escola Municipal de Música i Dansa, l'Espai Jove i Ràdio Sant Andreu, en el marc d'una

convocatòria oberta impulsada per Rebobinart amb el suport de l'ajuntament. L'obra no és només una intervenció artística; és una conversa oberta amb el territori i amb qui l'habita.

Un espai d'inspiració cultural

'Quan vaig saber que la ubicació era la biblioteca, em va encantar. És un espai que connecta perfectament amb tot el que m'inspira: la literatura, la música, el pensament, l'art en general', explica Ferrer. El centre acull, a més, una escola de música i nombroses

activitats culturals, fet que, segons l'artista, el converteix en 'un escenari perfecte perquè l'obra respiri i creixi'.

Però el repte no era fàcil. La paret presentava una superfície molt porosa, amb molt de relleu i irregularitats arquitectòniques. 'No són problemes, són reptes', assegura amb serenitat. 'Formen part del paisatge urbà i d'allò que defineix una ciutat. M'adapto, m'hi enfronto i, sobretot, m'hi entrego'.

Amb l'experiència que li dona una carrera de més de dues dècades, Ferrer es va preparar a

consciència abans de començar a pintar. 'Quan pintes a l'espai públic, tens un calendari molt ajustat. No hi ha lloc per a la improvisació. Has de tenir clar què faràs cada dia per arribar al final gaudint del procés i no corrents', afirma.

L'art com a diàleg amb el carrer

Ferrer és un defensor convençut de l'art urbà com a vehicle d'interacció social. 'Quan treballes al carrer, el públic és immediat. La gent et veu pintar, s'atura, pregunta, opina. A vegades et sorprenen amb interpretacions que tu mateix no havies imaginat', explica. Per ell, aquesta connexió és part essencial de l'obra: 'El mural ja no és només teu. Un cop està a la paret, es converteix en part del dia a dia del barri, dels veïns, dels infants que el veuen cada dia'.

L'artista evita donar explicacions tancades de les seves obres. Prefereix suggerir, provocar emocions i deixar espai a la interpretació. 'No m'agrada que l'obra sigui tan evident que no deixi cap marge. Prefereixo donar pistes i que cada persona la faci seva, la transformi segons la seva experiència'.

Un punt d'inflexió: Nova York

Malgrat una trajectòria professional d'èxit en el món de la il·lustració comercial i la publicitat –on va treballar per a grans agències espanyoles des de ben jove–, Ferrer va fer un gir radical a la seva vida creativa després d'una estada a Nova York. 'Va ser com per a alguns un viatge a l'Índia: un viatge cap a mi mateix', recorda. Va decidir

deixar enrere l'estrès del món comercial per centrar-se plenament en la seva obra personal. Des de llavors, ha voltat per tot el món deixant murals carregats de simbologia i emoció. 'Cada ciutat t'ofereix una cultura, una mirada, un llenguatge diferent. Viatjar i treballar en contextos diversos és una forma d'alimentar-te com a artista i com a persona'.

Entre el carrer i l'estudi

Ferrer combina la pintura mural amb la creació d'obres en estudi, exposades també en museus i galeries. Tot i això, reconeix que la pintura al carrer li ofereix una dimensió física i vital que troba a faltar en el treball d'interior: 'Quan pintes murals, et mous, puges, baixes, canvies d'alçada, fas servir el cos sencer. És gairebé una dansa. A l'estudi t'asseus, penses més, analitzes. Són dos espais molt diferents però complementaris'. A més, el carrer li ofereix una característica única: 'Un mural pot durar anys o desaparèixer en un dia. La pluja, el sol o fins i tot algú que el pinta de negre. Però això no

m'entristeix. Al contrari. És part de la vida. Com nosaltres, l'obra neix i mor. I aquest procés em sembla bellíssim'.

Quan arriba el moment de signar el mural, Ferrer sent una barreja d'alleujament i satisfacció. 'Durant el procés passes per molts estats. Dies en què tot flueix i dies en què dubtes. Signar és dir: 'Ho hem aconseguit'. Et baixes de la bastida, mires l'obra, fas les fotos i la deixes al món'.

Amb el pas del temps, els colors poden esvair-se, però l'empremta emocional queda. 'M'encanta tornar a veure murals meus anys després i notar com han canviat, com s'han integrat en l'entorn. És part de la seva evolució natural'.

La seva experiència a Sant Andreu de la Barca ha estat profundament positiva. 'Des del primer moment m'he sentit molt ben rebut. Tant l'equip de govern, com els organitzadors, els altres artistes i, sobretot, els veïns. Hi ha molt bon ambient, la gent s'atura, somriu, comenta coses del mural i de la seva vida', explica. 'De veritat, aquí es respira alguna cosa especial'.

Text i fotos Jordi Milian Ràdio Sant Andreu

Escolta
l'entrevista a
radiosantandreu.com

Els murs no només separen espais. També poden connectar mons. Aquesta és la convicció de la muralista Irene López León que ha transformat un mur a Sant Andreu de la Barca en una escena d'unió, superació i complicitat.

L'artista de L'Hospitalet de Llobregat hi ha arribat de la mà del festival Kromatic, que promou el muralisme contemporani com una eina de transformació social i urbana. I ella, amb una dècada d'experiència i una paleta inconfusible, ha sabut llegir el territori i oferir-hi una obra pensada no només per ser observada, sinó viscuda.

D'un viatge a una vocació Quan Irene explica com va començar tot, no parla d'escoles d'art ni de plans de carrera. Parla de casualitats. I de dones que

obren camí. 'Va ser a Kuala Lumpur. Allà vaig veure una dona pintant un mural, i em vaig adonar que jo també ho podia fer. Aquell moment va ser determinant', recorda. Aquella inspiració espontània la va portar, sense gairebé adonar-se'n, a fer del muralisme una forma de vida. 'No tenia intenció de fer-me muralista. Però de mural en mural, la pintura va anar ocupant-ho tot.'

Colors que no només decoren, expliquen Amb una trajectòria de més de deu anys, López León ha intervingut murs a ciutats tan diverses com Miami,

Brusselles, Panelles, l'Hospitalet i ara, Sant Andreu de la Barca. El seu estil no és fàcil d'etiquetar, i això és precisament el que el fa únic. 'M'agrada provar, evolucionar. No em vull encasellar. Però el que sempre hi és present són els colors vius, la composició molt cuidada i, sobretot, la natura', afirma.

Per a ella, la natura no és només un paisatge, és un lloc intern. 'És on em sento bé, on connecto amb la vida'. Així, sovint, els seus murals evoquen espais imaginaris, paradisos cromàtics on la natura

guanya la partida a l'asfalt. Però a Sant Andreu, la temàtica ha estat diferent. El mural gira entorn de l'esport i la salut, amb una mirada que va més enllà de la pràctica física: 'No volia centrar-me en un esport concret, sinó destacar els valors que l'esport representa: el joc net, el suport mutu, saber guanyar i saber perdre'.

Art que surt del marc i es posa al carrer

L'obra d'Irene neix per ser compartida. La seva galeria són els carrers. I aquesta és una elecció ideològica. 'L'art urbà és accessible. No cal pagar entrada per veure'l. És per a tothom, i això és important', afirma. A més, pintar en l'espai públic permet un contacte directe amb les persones. 'La gent s'apropa, pregunta, opina. És molt enriquidor.'

Aquest contacte es fa encara més rellevant quan el mural es crea in situ, a la vista de tothom. Molts veïns de Sant Andreu han observat com l'obra pren forma a partir de l'estructura numèrica i codificada amb què Irene planifica les seves peces. 'Pinto a cegues, en el sentit que no veig l'obra sencera quan hi sóc a sobre. Per això, faig servir codis, números i lletres que em permeten saber on va cada color.'

La feina de muralista l'ha portat a recórrer món, però Irene no perd de vista el context de cada obra. 'Sempre m'adapto al lloc on treballo. Miro d'entendre el territori, parlar amb la gent, trobar una temàtica que els representi', explica. A Sant Andreu, aquest treball de connexió ha donat com a resultat un mural que vol ser un mirall per als qui el veuen: una

celebració de la col·lectivitat a través de l'esport.

La seva capacitat per adaptar-se no és només formal o temàtica: també és emocional. 'Hi poso cor i amor, i crec que això es nota. I quan signo un mural, em quedo amb la sensació d'haver deixat una part de mi allà. Li faig una foto, i aquella nit dormo bé', diu amb naturalitat.

L'art efímer com a acte de llibertat

Acceptar que l'obra al carrer té data de caducitat forma part de la filosofia d'Irene. 'Està exposada a la pluja, al sol, al temps. És natural que canviï, que s'esborri, que desaparegui. He après a deixar anar', afirma. Per a ella, aquesta fugacitat no és un problema, sinó un valor: el que es fa per durar per sempre, sovint perd la intensitat. L'art urbà és un acte de present.

El món del muralisme encara arrossega una forta presència masculina. Però això està canviant.

'Cada vegada som més dones, i això és molt positiu. El que cal són espais reals on puguem participar. Som només un 20% i hauríem de ser la meitat', reivindica Irene, que comparteix cartell a Sant Andreu amb una altra referent com és Lula Goce, anima altres dones a ocupar el carrer amb el seu art. 'Les ganes hi són, només calen oportunitats.

De l'esprai a la memòria col·lectiva El mural de Sant Andreu de la Barca no és només una obra decorativa. És una empremta que es quedarà en la memòria visual de la ciutat. I això, per a Irene López León, és el veritable sentit del muralisme: connectar persones, obrir espais de bellesa i reflexió, donar vida als murs perquè deixin de separar i comencin a explicar.

Text i fotos Jordi Milian Ràdio Sant Andreu

Escolta
l'entrevista a
radiosantandreu.com

www.radiosantandreu.com

RSA
RÀDIO SANT ANDREU

B:K

28

B:K, el jove pintor i muralista de la Seu d'Urgell deixa la seva petjada al Festival Kromatic de Sant Andreu de la Barca

A l'avinguda Constitució, davant de l'escola J.J.Ortiz, B:K ha pintat el seu mural on ha dibuixat a una nena que recorda jugar amb els seus amics, una escena de la seva infància.

Una nena observa un vaixell de paper que flota en l'aire com un record en moviment. La composició, d'estil delicat i evocador, és obra del muralista conegut com a B:K, un jove artista de la Seu d'Urgell que ha convertit les parets de pobles i ciutats catalanes en llenços per explicar històries que connecten

amb la vida quotidiana i la memòria afectiva.

Amb només 26 anys, B:K ja ha deixat empremta en festivals com el Gargar de Penelles o el Kromatic de Sant Andreu de la Barca, on enguany ha participat com a l'artista més jove d'aquesta edició. Malgrat la seva joventut, es mou amb una maduresa artística sorprenent i un sentit profund de responsabilitat amb el que fa: 'Quan signes un mural, deixes una part de tu al carrer, però la resta la fa la gent que el viu cada dia. Ja no és teu, és del

barri'.

De la Seu al món: un artista que va començar dibuixant còmics

B:K es presenta senzillament: 'Soc el B:K, soc de la Seu d'Urgell i soc pintor i muralista.' I tot i la seva humilitat, la seva trajectòria parla per si sola. Va començar dibuixant còmics i dissenyant personatges, però va quedar captivat per l'art urbà en un festival on va veure murals que, segons diu, 'feien el mateix que jo, però a gran escala, amb una força visual brutal.' Aquella experiència

el va marcar i va decidir fer el salt al muralisme.

Poc abans de la pandèmia, va començar a pintar als carrers. 'Just abans del Covid vaig fer el meu primer mural al Gargar Festival, i d'allà van començar a sortir coses: feinetes, contactes, altres festivals.' Així, el que va començar com una curiositat es va convertir en una vocació de gran format, amb projecció creixent dins del circuit català d'art urbà

L'art com a eina educativa i emocional

El mural realitzat a Sant Andreu de la Barca s'emmarca dins el Festival Kromatic, una iniciativa que busca connectar l'art contemporani amb els espais públics del municipi. La temàtica proposada pel seu mural girava entorn l'educació i la comunitat escolar, ja que l'obra es troba en un espai envoltat de centres educatius. 'Vaig rebre un briefing que deia que calia parlar d'educació, transmetre positivitat. Però ho vaig portar al meu terreny, que és la memòria. Vaig imaginar una nena que recorda jugar amb els seus amics, una escena de la seva infància.' L'obra, d'estètica suau i sensible, incorpora elements com un vaixell de paper que, segons l'artista, simbolitza 'els records que naveguen pel temps', i està construïda amb traços que evoquen el dibuix infantil.

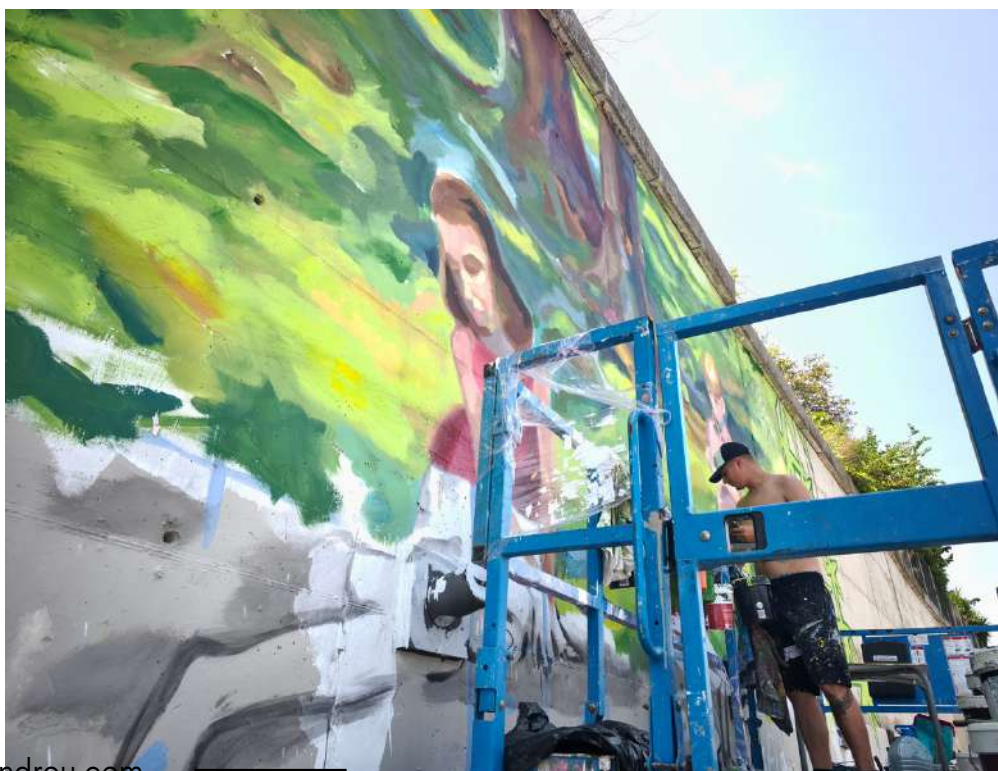
Pintar un mural no és només una qüestió d'inspiració. B:K explica que un dels aspectes més complicats és trobar l'equilibri entre la seva visió artística i les expectatives de l'administració o

del barri. 'Sempre és un procés de consens: el regidor, l'escola, jo mateix. Tots anem per camins diferents, però cal trobar un punt mig que ens faci sentir còmodes a tots.' Aquest diàleg constant també s'estén als veïns. Mentre pinta, molta gent s'apropa, observa, fa comentaris, i fins i tot ofereix aigua o paraules d'ànim. 'La gent de Sant Andreu ha estat increïble. Alguns s'asseuen cada tarda al banc per veure com avança el mural. I el millor és quan interpreten la pintura a la seva manera. Diuen: 'Ah, has pintat a la nena de la cantonada!' O 'Aquests són els nens del col·le!' I jo només somric. Això vol dir que l'obra ja és seva.'

Tot i ser un artista emergent del món del graffiti i l'art urbà, B:K no s'hi limita. 'Les meves influències venen d'arreu. Al principi eren més il·lustradors i gent del còmic, però després vaig començar a mirar més cap a artistes urbans. Últimament, m'atrauen molt pintors clàssics com Caravaggio, Velázquez o Goya. La seva pinzellada, la llum, l'expressió emocional. M'influeixen molt, encara que estigui treballant amb espray.'

Tot i estar satisfet amb la seva trajectòria, B:K manté els peus a terra. 'Estic content, però això tot just comença. Cal seguir lluitant per arribar més lluny, fer coses més grans, sortir de Catalunya.' A festivals com el Kromatic ha coincidit amb artistes consagrats com Lula Goce, Dan Ferrer o Rock Blackblock, a qui admira profundament. 'Són gent que porta molts anys en això i sempre tenen consells a donar. Jo ho absorbeixo tot. Soc com una esponja.'

Amb aquesta actitud oberta i compromesa, B:K està construint una carrera sòlida en un món competitiu i canviant com és l'art urbà. Però si alguna cosa té clara, és que vol seguir pintant parets que parlin, que inspirin, que despertin records. 'A mi m'hauria encantat veure algú pintar un mural al costat de casa meua quan era petit. Si ara jo puc fer això per algun nen, ja val la pena.'

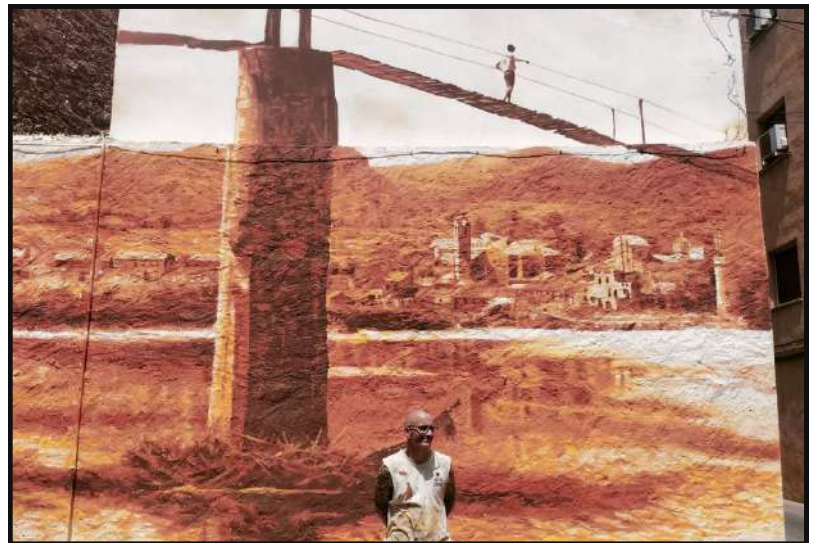

Text i fotos Jordi Milian Ràdio Sant Andreu

Escolta
l'entrevista a
radiosantandreu.com

Comunicació de proximitat 35 anys al teu costat

Canal de WhatsApp de Ràdio Sant Andreu

🔔 Per rebre les notificacions dels missatges de Ràdio Sant Andreu, activa la campaneta que hi ha a la part superior.

🔄 Ajuda'ns a compartir l'enllaç del canal amb els teus contactes.

📻 Recordeu seguir-nos i escoltar-nos als 98.0 fm i a www.radiosantandreu.com

www.radiosantandreu.com - 98.0 fm